

Leiner Károly: Elveszett gyerekek országa (részlet)

Julika

Nagyon aprócska lány volt, úgy 110 cm magas és madárcsontú. Nem lehetett több 40 kilónál, de könnyen lehet, hogy ez is túlbecslés tőlem, pedig de sokszor emelgettem a testnevelés órákon, mikor segítséget igényelt! Mozgásában megjelent a repkedő, kaszáló kézmozgás és mindig lábujjhegyen járt. Ennek ellenére nem volt autista, csak enyhe fokban sérült értelmi fogyatékos. Szerencsétlenségére ajak és szájpád-hasadékkal született, meg is műtötték, ám arcocskája így is eltorzult. A helyreállító műtétek ellenére beszéde alig volt érthető, fogazata csúnyán hiányos, és esztétikailag is alig elfogadható. Mindennek ellenére kedvességével feledtetni tudta ezeket a megjelenésbeli hátrányokat. (Hogy hétvégi programjainkon, utazás közben mit gondoltak róla az ismeretlen emberek, azt jól láttam az arcukon.)

Ügyesen mozgott, de szinte csak repkedett lábujjhegyen, képtelen volt a sarkán járni. Tudtam, hogy ezt a problémát valahogy kezelni kellene, ha lehetséges. Utánanéztem hát alaposan a kérdésnek, hiszen ez nem tartozott szakterületemhez, nem vagyok konduktor. Tanácsokat, segítséget kértem barátaimtól, akik ezen a szakterületen dolgoznak. És megkezdtük a hosszú és fárasztó fejlesztést. Mivel tudtam, hogy Julika imád táncolni, így ez is a terápiája része lett. Annyira imádta a táncot, hogy a „talajgyakorlata” (annyi elemet kellett összekapcsolnia, többnyire gurulásokat, ahányadik osztályba járt) mindvégig táncból állt. Néhány perc után már halkán figyelmeztetnem kellett, hogy most már mutasson be valamilyen talajtorna elemet is.

Megkezdtük a speciális gyakorlatokat, és éveken át dolgoztunk együtt, mialatt az osztálytársai többsége játszott. De Julika élvezte a külön foglalkozásokat, és láttam rajta, hogy bár nagyon lassan, de fejlődik. Négy év után már alig láthatóan, de még mindig „röpködött”. Bele kellett törődnöm, mikor elballagott, hogy ennyit értünk el évek hosszú sora alatt. Mozgása biztosabbá vált, kevésbé látványosan lépkedett lábujjhegyen és a cipője elején. Továbbra is rajong a táncolásért, és egyáltalán nem zavarja, ha senki más nem teszi, ő akkor is táncol. Megállás nélkül.

Találkozunk néha-néha. Mióta elment, nem javult, de nem is rosszabbodott az állapota. Ez ugyan némi meglepődöttséggel tölt el, ám sokszor elgondolkodtam a dolgon. Összehasonlítottam magamban az egészséges osztályaimmal elért eredményeket a sérült gyerekekével, az ott végzett munkám sikerességét a mostanival. Ilyenkor hajlamos vagyok azt hinni, hogy azért kevésbé értékes a jelenlegi munkám, mert kevésbé látványos. De lassan kezdek hozzászokni, hogy itt sokkal kisebb lépéseket lehet megtenni, sokkal több munkával szerényebb eredményeket elérni. Hogy egy kislány az évek alatt centikkel lejjebb eresztette a sarkait? Olyan komoly eredmény ez? Olyan fontos ez?

A válaszom megegyezik egy mesefilmben szereplő kislány hasonló kérdésre adott válaszával. Tőle azt kérdezik, hogy fontos-e a partra vetett tengeri csillagok közül megmenteni egyet. Így válaszol: „Annak az egynek biztosan fontos.” Én is így gondolom...